

Stefan Popović - novinar, TV i radio-voditelj i glumac iz Australije, srpskog porekla

"Pre neki dan, postavljeno mi je pitanje, "šta znači Srbija nama koji živimo u Dijaspori"? Sada, ovo je ozbiljno pitanje. Ali ozbiljnost zna da bude malo teško i dosadno a naša priča zaslužuje mnogo bolje od toga. Eto iz tog razloga i pošto svi koji me znaju, znaju da mogu biti zabavan, smešan, nasmejan, pozitivan, ali teško da budem ozbiljan, odgovoriću na ovo pitanje na najbolji način koji umem - od srca.

Ja nikad nisam zavoleo osobu zato što je bogata i, takođe, ne bih je mrzeo ni da je siromašna. To važi i za Srbiju. Za nas u dijaspori, Srbija je sve. Tu su nam koreni, tu nam je rodbina, istorija i veliki deo naše priče. Brinemo o Srbiji kao što brat brine o bratu ili roditelj o detetu. Nama je ta briga možda još veća jer živimo daleko od Srbije i ne možemo uvek da budemo tu sa njom. Kao kad brat, sestra ili dete ide na daleki put, jednostavno brineš o njima.

Nismo svi izabrali tu sudbinu; neki smo rođeni u dijaspori, neki su otišli kao izbeglice i neki su otišli jer su shvatili da, iako vole ovu zemlju, oni ne mogu da žive u ovoj državi. I kao što znamo, država i zemlja su dve baš različite stvari. Kada sve to sabereš, Srbija je deo nas. Deo našeg identiteta, našeg srca, naše familije. Želimo da joj pomognemo kad joj je teško, a ne da je zapostavimo, bez pomoći da propada. Želimo da je štitimo kad je neko napada, da je branimo kad je neko vređa i da je hvalimo kad god napravi neki uspeh. Zato kad neka budala u Srbiji poseče hrast star preko 6 vekova, mi osuđujemo budalu a ne Srbiju.

Ne možemo dozvoliti da budemo mrzovoljni ili negativni jer to ubija ljubav koju imamo prema Srbiji. To što živimo u dijaspori ne znači da Srbiju volimo manje, već možda da je volimo i više. Nismo glasni nacionalisti, već velike patriote i to što volimo Srbiju, ne znači da mrzimo ono što nije srpsko. Cenimo neke male stvari što ljudi koji ovde žive svaki dan možda ne cene. Kao što zdrav čovek ima milion želja, a bolestan čovek samo jednu. Cenimo miris beogradskih ulica za vreme paklene vrućine, cenimo miris šumadijske trave posle velike letnje kiše, ukus hladne vode sa česme pored magistrale, osećaj vetra koji duva sa reke dok se šetamo sa dobrim društvom pored keja i stare kaldrme koje su možda nekima neudobne za šetanje, a za nas je svaki žulj dobrodošao i svaki korak nova uspomena.

Tu su naravno i ukus domaće hrane, vibracije domaće muzike i zvuk pozdrava "Srećan rad momci!" sa majstorima koji kopaju ispred kuće uz njihov odgovor "Hvala dečko, živ bio!"

Mi smo možda za neke ljude ovde ljudi jer volimo Srbiju čak i kad je postalo normalno da je ne voliš. Kad mržnja postane normalna, ljubav postane nenormalna, nažalost. Jeste istina da živimo daleko od Srbije, ali to ne znači da ne razumemo kad joj je teško i šta muči našu braću i sestre koji ovde žive. Možda nam to i daje snagu da budemo objektivni.

Na kraju krajeva, možda je ova istina najvažnija: volimo Srbiju ali i vidimo da naša Srbija nije trenutno u najboljem stanju i da njeni građani zaslužuju bolje. Svi znaju da su potrebne promene, a znanje nije dovoljno, potrebna je akcija. I mi dijasporci možda najviše osećamo dužnost da krenemo sa akcijom zato što smo u mogućnosti da nešto uradimo. Nismo naivni, nismo glupi, već verovatno dovoljno ljudi da uspemo u tome da vizija budućnosti Srbije postane realna sadašnjost Srbije. Ovo je naša kuća i ako idemo daleko od nje, kad se vratimo, uvek će ostati isti osećaj. Konačno smo se vratili tu gde pripadamo. Tu smo među svojim. Kući smo."

Pozdrav,
Stefan.